

i pro výši pensí vdovských a že tedy ani v tomto směru nepřipouští měřítko jiná, zejména tedy ani měřítko, jež stanovil § 5 zákona z 14. května 1896 v původním znění, t. j. titul a charakter určité hodnostní třídy manželé propůjčené.

Pokud však st-lka opírá nárok na přiznání pense podle V. hodn. třídy o jakési nabyté právo, sluší poukázati na to, že proti jasnému ustanovení zákona se na domnělá nabytá práva s úspěchem odvolávat nelze, nehledě ani k tomu, že v daném případě o porušení nějakého nabytého práva důvodně ani mluvíti nelze, neboť novou úpravou pensí vdovských bylo právě pro jejich vyměření stanoveno nové měřítko a nějakého práva na to, aby normy, podle nichž se pense vyměřují, nebyly měněny, podle podstaty věci nabýti nelze.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1934.

Nemocenské pojišťování dělníků: Likvidaci jmění závodních pokladen zrušených podle čl. XXI. zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. jest provést dle formálních i materiálních předpisů § 40 a) zák. o nemoc. pojištění.

(Nález z 5. února 1923 č. 17.827/22).

Prejudikatura: Boh. 978, 1451 adm. a j.

Č. 1935.

Státní zaměstnanci (slovenská výhoda): Na přiznání postupu normovaného v bodě II B usnesení min. rady z 27. července 1920 o t. zv. »slovenské výhodě« nemají zaměstnanci, o něž jde, žádného právního nároku.

(Nález z 5. února 1923 č. 597¹⁾).

Věc: Štěpán H. ve V. B. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran slovenské výhody.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl jako berní úředník bývalého státu uherského protatímně převzat do služeb čsl. republiky dnem 29. ledna 1919.

Výnosem gen. fin. ředitelství v Bratislavě ze dne 10. února 1921 č. — byl st-l dle zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 269 Sb. převzat definitivně jako berní oficiál a přiznány mu podle zákona č. 457 a 541 ex 1919 služební požitky IX. hodn. třídy 1. platového stupně. Týmž výnosem byly mu pak ve smyslu zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 Sb. přiznány služební požitky IX. hodn. tř. 2. plat. stupně a počínaje dnem 1. února 1921 požitky IX. hodn. třídy 3. plat. stupně.

Výnosem gřř v Bratislavě ze dne 25. srpna 1921 č. — byl st-l jmenován berním správcem a rozhodnutím téhož gřř ze dne 31. prosince 1921

¹⁾ Stejně nálezy z téhož dne č. 596, 598 a 2089/23, pak 7989/22 a j.

č. —, jež jeví se jako rozhodnutí konečné, byly st-li ve smyslu odst. II B usnesení ministerské rady ze dne 27. července 1920 jako »slovenská výhoda« ke dni 1. ledna 1921 přiznány požitky IX. hodn. třídy 4. stupně platového. — —

O stížnosti uvážil nss:

Zásady o úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku schválené v ministerské radě dne 27. července 1920, o které st-l svůj nárok opírá, stanoví v bodu II B výhody zaměstnanců, kteří jsou již ve státní službě, při trvalém jich ustanovení na Slovensku. Odst. 1 bodu II B jedná o výhodách, které vláda může poskytnouti státním zaměstnancům při p ů v o d n í m jich ustanovení na Slovensku, kdežto odstavec třetí jedná o z a c h o v á n í výhody původně, t. j. již dříve poskytnuté.

Ze skutkového deje, jak podle stavu administrativních spisů shora byl vylíčen, vyplývá, že st-li přiznáno bylo určité zvýšení jeho služebních požitků jako t. zv. »slovenská výhoda« teprve nař. rozhodnutím t. j. rozhodnutím gř z 31. prosince 1921. Nemohlo se tedy jednati o z a c h o v á n í výhody již dříve st-li poskytnuté, nýbrž o prvé původní přiznání výhody při trvalém ustanovení st-le na Slovensku. V té příčině ustanovuje však cit. usnesení min. rady, že zaměstnancům, kteří jsou ve státní službě, m ů ž e býti při trvalém jich ustanovení na Slovensku přiznán co do požitků postup až o 1 hodn. třídu a 2 stupně platové. Již ze samého textování tohoto ustanovení (arg. slovo: »může«) jest zřejmo, že zaměstnanci ti na přiznání normovaného tam postupu nemají vůbec žádného právního nároku, nýbrž že ponecháno je volné úvaze úřadu, zda a v jakém rozsahu chce v konkrétním případě výhody ty přiznati. Nemohl proto nař. rozhodnutím býti porušen nějaký subjektivní nárok st-lův a stížnost jest tedy v tomto směru bezdůvodná (§ 2 zák. o ss).

Pokud dále st-l v důsledku svého mylného názoru, že se jedna o z a c h o v á n í t. zv. slovenské výhody vypočítává, že přiznáním slovenské výhody v rozsahu v nař. rozhodnutí stanoveném nedostalo se mu téže finanční výhody, jaká mu vyplynula z přiznání nových služebních požitků při jeho definitivním převzetí do služeb čsl. republiky naproti požitkům dřívějším, a hledí z této okolnosti dovoditi, že tím byl zkrácen ve výši finanční výhody původně při jmenování na Slovensko poskytnuté, dlužno poukázati na to, že nové požitky při definitivním převzetí byly mu stanoveny nikoliv jako t. zv. slovenská výhoda, nýbrž na základě předpisů zákona č. 457 a 541 ex 1919 a č. 222 ex 1920. O zachování takové finanční výhody však cit. usnesení ministerské rady nikde nemluví. — — —

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1936.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Český řád o dávce z přírůstku hodnoty z r. 1915 nedává straně nároku na prodloužení lhůty určené k podání námitek podle § 18, odst. 2 a nestaví proto žádost za prodloužení lhůty běh její.

(Nález z 6. února 1923 č. 6011/22).